

“मीठे बच्चे- जबसम्म जिउनु छ बाबालाई याद गर्नु छ, यादबाट नै आयु बढ्छ, पढाइको सार नै हो याद।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको अतीन्द्रिय सुखको गायन गरिएको छ, किन?

उत्तर:- किनकि तिमीले सधैं बाबाको यादमा खुसी मनाउँछौ, अहिले तिम्रो सधैं क्रिसमस हो। तिमीलाई भगवानले पढाउनु हुन्छ, यो भन्दा बढी खुसी अरु के हुन सक्छ? यो निरन्तरको खुसी हो त्यसैले तिम्रो नै अतीन्द्रिय सुखको गायन गरिएको छ।

गीत:- नयन हीन को राह दिखाओ प्रभु....

ओम् शान्ति। ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिने रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। ज्ञानको तेस्रो नेत्र बाबा सिवाय अरु कसैले दिन सक्दैन। अहिले बच्चाहरूलाई ज्ञानको नेत्र मिलेको छ। अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ- भक्ति मार्ग हो नै अँध्यारो मार्ग। जसरी रातमा उज्यालो नहुँदा मनुष्यले धक्का खान्छन्। गाइएको पनि छ- ब्रह्माको रात, ब्रह्माको दिन। सत्ययुगमा यस्तो भनिदैन- हामीलाई मार्ग बताउनुहोस् किनकि अहिले तिमीलाई मार्ग मिलिरहेको छ। बाबा आएर मुक्तिधाम र जीवनमुक्ति धामको मार्ग बताइरहनु भएको छ। अहिले तिमीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। अहिले जानेका छौ- बाँकी थोरै समय छ, दुनियाँ त परिवर्तन हुँदै छ। यो त गीत पनि बनेको छ दुनियाँ परिवर्तन हुँदै छ.... तर मनुष्य बिचराले जानेका छैनन्- दुनियाँ कहिले परिवर्तन हुन्छ, कसरी परिवर्तन हुन्छ, कसले बताउँछ? किनकि ज्ञानको तेस्रो नेत्र त छैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो तेस्रो नेत्र मिलेको छ जसद्वारा तिमीले यस सृष्टि चक्रको आदि, मध्य, अन्त्यलाई जानेका छौ। तिम्रो बुद्धिमा यही ज्ञानको सेक्रीन छ। जसरी थोरै सेक्रीन पनि धेरै गुलियो हुन्छ, त्यस्तै यो ज्ञानका दुई शब्द ‘मनमनाभव...’ यही सबैभन्दा मीठो चीज हो, केवल बाबालाई याद गर।

बाबा आउनु हुन्छ र आएर मार्ग बताउनु हुन्छ। कहाँको मार्ग बताउनु हुन्छ? शान्तिधाम र सुखधामको। त्यसैले बच्चाहरूलाई खुसी हुन्छ। दुनियाँले जान्दैन- खुसी कहिले मनाइन्छ? खुसी त नयाँ दुनियाँमा मनाइन्छ नि। यो त बिलकुल सामान्य कुरा हो- पुरानो दुनियाँमा खुसी कहाँबाट आउँछ? पुरानो दुनियाँमा मनुष्यले त्राहि त्राहि गरिरहेका छन् किनकि तमोप्रधान छन्। तमोप्रधान दुनियाँमा खुसी कहाँबाट आउँछ? सत्ययुगको ज्ञान त कसैमा पनि छैन, त्यसैले बिचराहरूले यहाँ खुसी मनाइरहन्छन्। हेर, क्रिसमसको खुसी पनि कति मनाउँछन्। बाबा त भन्नुहुन्छ- यदि खुसीको कुरा सोध्नु छ भने गोप गोपीनीहरूसँग (मेरा बच्चाहरूसँग) सोध किनकि बाबाले धेरै सहज मार्ग बताइरहनु भएको छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै आफ्नो घरधन्दाको कर्तव्य गर्दै कमल फूल समान बन, मलाई याद गर। जसरी प्रियतमा-प्रियतम हुन्छन् नि, उनीहरूले पनि घरधन्दा गर्दै एक अर्कालाई याद गरिरहन्छन्। उनीहरूलाई साक्षात्कार पनि हुन्छ। जस्तै लैला-मजनु, हीरा-राँझा, उनीहरू विकारको लागि एक अर्काको प्रिय हुँदैनन्। उनीहरूको प्रेमको बारेमा गाइएको छ। त्यसमा एक अर्काको प्रिय हुन्छन्। तर यहाँ त्यो कुरा होइन। यहाँ त तिमी जन्म जन्मान्तर उहाँ प्रियतमको प्रियतमा नै रहेका छौ। उहाँ प्रियतम तिम्रो प्रियतमा हुनुहुन्न। तिमीले उहाँलाई बोलाउँछौ यहाँ आउनको लागि। हे भगवान! नयन हीनलाई आएर मार्ग बताउनुहोस्। तिमीले आधाकल्प बोलायौ। जब दुःख धेरै हुन्छ तब धेरै बोलाउँछौ। धेरै दुःखमा धेरै स्मरण गर्नेहरू पनि हुन्छन्। हेर, अहिले कति याद गर्नेहरू धेरै छन्। गाइएको छ नि- दुःख में सिमरण सब करें.... जति ढिलो हुँदै जान्छ, त्यति तमोप्रधान हुँदै जान्छन्। तिमी चढिरहेका छौ, उनीहरू अझै झरिरहेका छन् किनकि जबसम्म विनाश हुँदैन तबसम्म तमोप्रधानता वृद्धि भइरहन्छ। दिन प्रतिदिन माया पनि तमोप्रधानता, वृद्धि भइरहन्छ। यस समयमा बाबा पनि सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ भने माया पनि फेरि सर्वशक्तिमान् यस समयमा छ। ऊ पनि जबरदस्त छ।

तिमी बच्चाहरू यस समयमा ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण कुल भूषण हो। तिम्रो हो सर्वोत्तम कुल। यसलाई उच्च भन्दा उच्च कुल भनिन्छ। यस समयमा तिम्रो यो जीवन अमूल्य छ त्यसैले यस जीवनको (शरीरको) सम्हाल पनि गर्नुपर्छ किनकि पाँच विकारको कारण शरीरको पनि आयु त कम हुँदै जान्छ नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- यस समयमा पाँच विकारलाई छोडेर योगमा रह्यौ भने आयु बढ्छ। आयु बढ्दै बढ्दै भविष्यमा तिम्रो आयु १५० वर्षको

हुन्छ। अहिले त्यति छैन त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- यस शरीरको पनि धेरै सम्हाल राख्नुपर्छ। नत्र भनिन्छ- यो शरीर कामको छैन, माटोको पुतला हो। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई समझ मिलाएको छ- जबसम्म जिउनु छ, बाबालाई याद गर्नु छ। आत्माले बाबालाई याद गर्छ- किन? वर्साको लागि। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर्यौं अनि दैवी गुण धारण गर्यौं भने तिमी फेरि यस्तो बन्छौ। त्यसैले बच्चाहरूले पढाइ राम्रोसँग पढ्नुपर्छ। पढाइमा अल्छी गर्नु हुँदैन नत्र फेल हुन्छौ। धेरै कम पढ पाउँछौ। पढाइमा पनि मुख्य कुरा भनिन्छ बाबालाई याद गर- यो हो सार। जब प्रदर्शनीमा वा सेन्टरमा कोही पनि आउँछ भने उसलाई पहिला पहिला यो सम्झाऊ- बाबालाई याद गर्नुहोस् किनकि उहाँ उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ। सबैभन्दा उच्चलाई नै याद गर्नुपर्छ, उहाँ भन्दा कमलाई कहाँ याद गर्नु छ र। भन्छन्- उच्च भन्दा उच्च भगवान हुनुहुन्छ। भगवान नै त नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ। हेर, बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- नयाँ दुनियाँको स्थापना मैले गर्छु त्यसैले तिमीले मलाई याद गर्यौं भने तिम्रो पाप काटिन्छ। त्यसैले यो पक्का निश्चय गर किनकि बाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ नि। उहाँले यही भन्नुहुन्छ- जब तिमीले मलाई पतित-पावन भन्छौ भने तिमी तमोप्रधान छौ, धेरै पतित छौ, अब तिमी पावन बन।

बाबा आएर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- तिम्रो अब सुखको दिन आउँदैछ, दुःखको दिन पूरा भयो, पुकार्छौं पनि- हे दुःख हर्ता, सुख दाता। त्यसैले जान्नेका त छौ नि- वास्तवमा सत्ययुगमा सबै सुखी हुन्छन्। बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- अब शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गरिराख। यो हो संगमयुग, खिक्कैवाले तिमीलाई पार लिएर जानुहुन्छ। बाँकी यसमा कुनै खिक्कै वा नाउको कुरा छैन। यो त महिमा गरिदिन्छन्- नाउलाई पार लगाउनुहोस्। अब एउटाको मात्र नाउ त पार लाग्दैन नि। सारा दुनियाँको नाउलाई पार लगाउनु छ। यो सारा दुनियाँ एउटा ठूलो जहाज जस्तै हो, यसलाई पार लगाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूले खुसी मनाउनु पर्छ किनकि तिम्रो लागि सदैव खुशी छ, सदैव क्रिसमस छ। जबदेखि तिमी बच्चाहरूलाई बाबा मिल्नुभयो, तिम्रो क्रिसमस सदैव छ। त्यसैले अतीन्द्रिय सुखको गायन गरिएको छ। हेर, यिनी सदैव खुसी रहन्छन्, किन? अरे, बेहदको बाबा मिल्नु भएको छ। उहाँले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। त्यसैले यो सधैंको खुसी हुनुपर्छ नि। बेहदको बाबाले पढाइरहनु भएको छ। वाह! कहिल्यै कसैले सुन्यौ? गीतामा पनि भगवानुवाच छ- म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु। जसरी उनीहरूले ब्यारिस्टर बन्ने योग, सर्जन बन्ने योग सिकाउँछन्, मैले तिमी रुहानी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउँछु। तिमी यहाँ आउँछौ भने वास्तवमा राजयोग सिक्न आउँछौ नि। अलमलिने त आवश्यकता छैन। राजयोग सिकेर पूरा गर्नुपर्छ नि। भागन्ती त हुनु हुँदैन। पढ्नु पनि छ भने धारणा पनि राम्ररी गर्नु छ। शिक्षकले पढाउनु हुन्छ धारणा गर्नेको लागि।

हरेकको आ-आफ्नो बुद्धि हुन्छ- कसैको उत्तम, कसैको मध्यम, कसैको कनिष्ठ। आफूसँग सोध्नुपर्छ- म उत्तम हुँ, मध्यम हुँ वा कनिष्ठ हुँ? आफूलाई आफैले चिन्नुपर्छ- म यस्तो उच्च भन्दा उच्च परीक्षा पास गरेर उच्च पद पाउन लायक छु? मैले सेवा गर्छु? बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! सेवाधारी बन, बाबालाई अनुशरण गर किनकि मैले पनि त सेवा गर्छु नि। आएको नै छु सेवा गर्नको लागि। हरेक दिन सेवा गर्छु किनकि रथ पनि त लिएको छु नि। रथ पनि मजबुत, राम्रो छ। सेवा त यिनको सदैव छ। बापदादा त यिनको रथमा सदैव हुनुहुन्छ। यिनको शरीर बिरामी भयो भने पनि म त बसेको छु नि। म यिनीभित्र बसेर लेख्छु, यदि यो मुखबाट बोल्न सकिन भने पनि लेख्न सक्छु। मुरली मिस हुँदैन। जबसम्म बस्न सक्छु, लेख्न सक्छु, तबसम्म म मुरली पनि बजाउँछु, बच्चाहरूलाई लेखेर पठाइदिन्छु किनकि सेवाधारी हुँ नि। बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ- तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झिएर निश्चयबुद्धि भएर सेवामा लाग। बाबाको सेवा, ईश्वरीय सेवामा। जसरी उनीहरूले लेख्छन्- अन हिज मेजेस्टीज सर्भिस। अब तिमी के भन्छौ? यो मेजेस्टी भन्दा पनि उच्च सेवा हो किनकि मेजेस्टी (महाराजा) बनाउनु हुन्छ। यो पनि तिमीले बुझ्न सक्छौ- वास्तवमा हामी विश्वको मालिक बन्छौं।

तिमी बच्चाहरूमा जसले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्छन् उनीहरूलाई नै महावीर भनिन्छ। त्यसैले यो जाँच गर्नुपर्छ- को महावीर हो? जो बाबाको निर्देशनमा चल्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झ, भाइ-भाइलाई हेर। बाबाले आफूलाई भाइहरूको बाबा सम्झनुहुन्छ र भाइहरूलाई नै हेर्नुहुन्छ। सबैलाई त देख्नुहुन्छ। यो ज्ञान त छ- शरीर विना त कसैले सुन्न सक्दैन, बोल्न सक्दैन। तिमीलाई त थाहा छ- म पनि यहाँ शरीरमा आएको छु। मैले यो शरीर लोन लिएको छु। शरीर त सबैको छ, शरीरको साथमा नै आत्माले यहाँ पढिरहेको छ।

त्यसैले अब आत्माहरूले बुझ्नुपर्छ- बाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। बाबाको बैठक कहाँ छ? अकाल तख्तमा। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- हरेक आत्मा अकालमूर्त हो, यो कहिल्यै विनाश हुँदैन, कहिल्यै पनि जल्दैन, काटिँदैन, डुब्दैन। सानो ठूलो हुँदैन। शरीर सानो ठूलो हुन्छ। दुनियाँमा जति पनि मनुष्य मात्र छन्, उनमा जो आत्मा छ, त्यसको तख्त यो भृकुटी हो। शरीर भिन्न भिन्न छन्। कसैको अकाल तख्त पुरुषको, कसैको स्त्रीको, कसैको बच्चाको। जब जब कसैसँग कुरा गर्छौं तब यही सम्झ- म आत्मा हुँ, आफ्नो भाइसँग कुरा गर्दछु। बाबाको सन्देश दिन्छ- शिव बाबालाई याद गर्नुभयो भने यो जुन खिया लागेको छ त्यो निस्किएर जान्छ। जसरी सुनमा मिसावट भयो भने मूल्य कम हुँदै जान्छ, त्यसैगरी तिम्रो पनि मूल्य कम भएको छ। अहिले बिलकुलै मूल्य कम भएको छ। यसलाई कंगाल पनि भनिन्छ। भारत कति धनवान थियो... अहिले ऋण लिइरहन्छन्। विनाशमा त सबैको पैसा खतम भएर जान्छ। दिने, लिने सबै खतम हुन्छन्, बाँकी जो अविनाशी ज्ञान रत्न लिनेहरू छन्, तिनीहरूले फेरि आएर आफ्नो भाग्य लिन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबालाई अनुशरण गरेर बाबा समान सेवाधारी बन्नु छ। आफूलाई आफैं चिन्नु छ- म सबैभन्दा उच्च परीक्षा पास गरेर उच्च पद पाउन लायक छु?

२) बाबाको निर्देशनमा चलेर महावीर बन्नु छ। जसरी बाबाले आत्माहरूलाई देखेहुन्छ, पढाउनु हुन्छ, त्यस्तै आत्मा भाइ-भाइलाई देखेर कुरा गर्नु छ।

वरदान:- तनको तन्दुरुस्ती, मनको खुसी र धनको समृद्धिद्वारा श्रेष्ठ भाग्यवान् भव
संगमयुगमा सदा स्वमा स्थित रहेमा तनको कर्मभोग अति कष्टबाट काँडा बन्न पुग्छ, तनको रोग योगमा परिवर्तन गरिदिन्छौं त्यसैले सधैं स्वस्थ छौं। मनमनाभव हुनुको कारणले खुसीको खानीबाट सधैं सम्पन्न छौं त्यसैले मनको खुसी पनि प्राप्त हुन्छ र ज्ञान धन सबै धनहरूभन्दा श्रेष्ठ हुन्छ। ज्ञान धन भएकाहरूको प्रकृति स्वतः दासी बन्छ र सर्व सम्बन्ध पनि एकको साथमा हुन्छ, सम्पर्क पनि होलीहंसहरूसँग हुन्छ.... त्यसैले श्रेष्ठ भाग्यवानको वरदान स्वतः प्राप्त हुन्छ।

स्लोगन:- याद र सेवा दुवैको सन्तुलन नै डबल लक (ताल्चा) हो।